

ριμένω νὰ τὸν ἔδω ἐκπενέοντας ὑπὸ τοὺς πόδας μου... Άλλ' ὁ Θεός! Τί βλέπω; ἐνθύμησιν διεγέρουν εἰς ἐμὲ αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες; Πῶς αὕτη ἡ εἰκὼν ἔρθασεν εἰς τὰς χεῖρας σου; Τὴν ἔλασον ἀπὸ χειρὸς πολὺ ἵεράν, ἀπεκρίθη ἡ Μαριάνα. Καὶ ποία εἴναι αὐτὴ ἡ χεὶρ; Τῆς μητρός μου. — Τῆς μητρός σου; Καὶ πῶς ὠνομάζετο αὕτη; Ἀμελία ζ. Καὶ ἡξεύρεις τίνι τρόπῳ αὕτη ἡ εἰκὼν μετέβη εἰς τὰς χεῖρας της; Εκείνη μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ σύζυγός της τοῦ ὄποιου τὴν εἰκόνα βλέπετε ἐδῶ πλησίον τῆς ἐδικῆς της, τῆς εἰχε δώσει αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὡς ἐνέχειρον τοῦ ἔρωτός του. — Τί; αὗται αἱ δύο εἰκόνες εἴναι αἱ τὰν γεννητόρων σου; Οὔτω, μοῦ εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐδέποτε ἔλασον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἔδω τὸν πατέρα μου. Ήστε δὲν μοῦ ἐμειδίασεν οὔτε μὲ ἐσφιγῆσε εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ο πατέρας μου πρὸ τῆς γεννήσεως μου μὲ ἐγκατέλειπεν ἄλλα, κύριε, οἱ ὄφθαλμοι σας είναι ὑγροί, πάλλετε καὶ ἡ ψυχή σας συγκινήται διὰ τὴν τύχην μιᾶς ἀτυχοῦς ὁρφανῆς, ἄ! ἐν θελετε δύνασθε νὰ εἰσθε πατέρας μου· ὁ δὸν Ἀλφόνσος φρίξας εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπε, τί ἀκούω; καὶ τι ἐπήγαινα νὰ κάμω; Επειτα ἐστράφη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ δύ νη ἡ νὰ γίνη κύριος τοῦ ἔσωτοῦ του. Άλλα ἡ συγχυσίς του ἔγινεν ἴσχυρωτέρα ότεν μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ ἐστράφη πρὸ τὴν θυγατέρα του καὶ μὲ φωνὴν πνιγηράν της εἶπεν θυγάτηρ μου! ἐνηγκαλισθητε τὸν πατέρα σου! Ἐγώ θυγάτηρ σου ἀπεκρίθη ἡ ἐκπεπληγμένη Μαριάνα! οσὶς πατέρας μου! Ναὶ ἐγὼ δὲδιος. Φεύ! ως νὰ ἥτον δλίγον ἡ ἐγκατάληψις τὴν δούλεια σου ἔκχαμον προτοῦ γεννηθῆ ἀκόμη ἐπλησίαζον προσέτεντε νὰ σου δώσω καὶ τὸν θάνατον. Άλλα σὲ βλέπω ἀμφιβόλουσαν ἀντρέπη να μὲ ἀναγνωρίσῃς ὡς πατέρα σου. Ά! βέβηκα εἴμαι ἄξιος αὐτῆς τῆς σκληρᾶς ἀμφιβολίας Θυγάτηρ μου ρίψον τοὺς ὄφθαλμούς σου εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἐπανέφερέ τους ἐπειτα εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ εύγκρινε τοὺς χαρακτῆρας ἀμφοτέρων τῶν εἰκόνων. Μαριάνα ἐγὼ εἰμὶ πατέρας σου.

Ἡ Μαριάνα ἀφοῦ ἔξετασε μετὰ προσοχῆς, ἐρήθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της καὶ τοῦ εἰπεν, Ναὶ, σεῖς εἰσθε πατέρας μου πιστεύω περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν μου παρὰ εἰς τοὺς χαρακτῆρας, η δὲ ὑπερβολικὴ χαρά τῆς ἐμπόδισε τὴν χρῆσιν τῆς ὄμιλίας, δὲ δὲ Βασιλεὺς σιωπῶν ἥτον πεσμένος τρυφερός ἐπὶ τῆς θυγατρός του ὅτε ἐνεφανίσθη δὲ Ραϋμόνδος ἐν τῷ μέσω τῶν φυλάκων οἵτινες τὸν συνάδευον. Ἰδών δὲ τὴν ἔρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀντιζήλου του ἐφώναξεν, ὡς προδοσία! ὡς ἱπιστία! Τοιαύτη ἥτον ἡ ἀγάπη τῆς Μαριάνας; Ά! εἴθε νὰ μὴ μοῦ ἐδίδετο ἡ ἐλευθερία. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ εἶπεν αὐτὸς δὲ βραχίων δ τοσάκις νικήσχες θέλει . . . . Ραϋμόνδες, γαληνίασον τὰς ζηλοτύπους παραφοράς σου, εἴπε στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν δὲ Βασιλεύς. Παύω πλέον τοῦ νὰ ἥματι ἀντιζήλος σου διὰ νὰ γίνω πατέρας σου. Σὺ μὲ ἡτίμασας ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ ἐγώ

σαῦ ἔδωσα τὴν αἰτίαν, διότι ἐφάνην ἀχάριστος εἰς τὸν φίλον μου καὶ εὐεργέτην μου, θέλων νὰ τοῦ ἀφιερέσω τὴν ἔρωμένην του, η δοπίας ἦτο θυγάτηρ μου. Άλλα θέλω τοῦ τὴν ἀποδώσει τώρα καὶ μετ' αὐτῆς τὴν φιλίαν μου τῆς δοπίας ἐφάνη τοσοῦτον ἄξιος καὶ τὴν δοπίαν ποτὲ πλέον δὲν θέλει χάσει. Επειτα διέταξε τοὺς φύλακας νὰ λύσουν τὰ δεσμὰ τοῦ Ραϋμόνδου καὶ λαβάνων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του τοῦ ἐδιηγήθη τὸ μυστήριον τῆς γενήσεως τῆς Μαριάνας. Διέταξε ἐπειτα νὰ ἐτοιμάσουν μεγαλοπρεπεστάτην παράταξιν διὰ νὰ ἔρτασῃ τὸν διένειαν τῆς θυγατρός του καὶ τοῦ φίλου του.

ΤΕΛΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΤΙΕΚΟΣ.

Σποιδαιοτάτην καὶ θεμελειώδη μεταβολὴν ἔπειτα νεγκε περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰώνος εἰς τὴν γερμανικὴν φιλολογίαν ἡ μεγαλοφύτε τοῦ Γαϊτου. Διὰ τῶν ἔργων τοῦ περιδόξου τούτου ἀνδρὸς, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ ἑτέρων ἐπισήμων συγγραφέων, ἡ γερμανικὴ ποίησις ἀνεπτερώθη αἰφ·ης καὶ διὰ μιᾶς καὶ μετ' ὀλίγοις ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς ἐπιβροὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν δημοτικότητα. Εἰς τὴν φιλολογικὴν ὀλησιν ἦν δὲ Γαϊτ ἔδωκεν, ἐπιτυχῶς συνέδραμεν δὲ Λουδοβίκος Τιέκ.

Ἐγεννήθη δὲ οὗτος ἐν Βερολίνῳ τῷ 1773, καὶ τῷ 1791 ἐξέδοτο τὸ πρῶτον αὐτοῦ δοκίμιον, τὸν Οὐλιαμ Λόβελ, μυθιστόρημα ἐν ᾧ φιλογερά ἔξεικον ζέτατο τοῦ συγγραφέως ἡ φρντασία. Τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐπερχαίσεν εἰς τὸ ἐν Γοτίγκη Πανεπιστήμιον, ίδιως δὲ ἡσηχολήθη περὶ τὴν φιλολογίαν τοῦ μεσαιωνος, καὶ ταύτην ἐκαλλιέργησε διὰ διῆς αὐτοῦ τῆς ζωῆς.

Πρότοος δὲ Τιέκος ἡσηχολήθη περὶ τὴν ἀρχαίαν δημοτικήν τῆς πατρίδος του ποίησιν, ἡ μετέντελε μὲν τὸν οὐπον ἐπὶ τὸ νεώτερον, διετήρησεν δημως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα, τὴν εὐπιστίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφέλειαν, τὰ δοπία ἀνήκουσιν εἰς μόνον τὴν νηπιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν. Συγχρόνως δὲ διὰ κρίσεων βαθυτάτων, ἐξηρέυνα καὶ ἀπεδείκνυε τὰς καλλονάς τῆς ἀρχαίας ταύτης ποίησεως, ητις τότε κατὰ πρῶτον ὥρισθη διὰ τοῦ ὄνόματος δομιτεική ποίησις. Μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἡγωνίσθη νὰ καταστήῃ ἀγαπητὴν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν ζένην. ποίησιν καὶ κατέστησε δημοτικούς ἐν Γερμανίᾳ τὸν Σακεσπερίον, τὸν Σερβάντην, τὸν Δάγητην, τὸν Καλδερώνα. Τοῦ πρῶτου μάλιστα ἐγένετο ἐν μέρει μὲν μεταφραστής, εν γένει δὲ ἐνθουσιώδης ὑπομνηματιστής.

Σποδάσας τὰς ποιήσεις τοῦ Σακεσπερίου μετὰ βαθείας καὶ πολυχρονίου μελέτης, δὲ Τιέκος ἔδω-

κεν εἰς τὴν ποιητικὴν τῶν Γερμανῶν γλῶσσαν νέους νόμους καὶ νέαν ὅλην ἄγνωστον εἰς τὸν Γαίτην. Διότι, ἐνῷ ἐπηγγέλλετο τὰς περὶ ποιητικῆς θεωρίας αὐτοῦ, τὰς ἐφήρμοζεν καὶ εἰς τὰς ἴδιας αὐτοῦ ποιήσεις. Δευτέραν δὲ συλλογὴν δημοτικῶν ποιήσεων ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον Φάντασος, οὐνώ-

λὴν, ἵτις ὑπὸ τὸ ὄνομα Ρομαντικὴ ἐπειράθη νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς νόμους αὐτῆς εἰς πᾶσαν τὴν Γερμανίαν. Καὶ ἐὰν μὲν δὲν ἥδυνθη νὰ ἐπιτύχῃ ἐντελῆς τοῦ σκοποῦ της ἐν χώρᾳ ἐν ᾧ ἡ διαινοτικὴ κατάστασις διέπετο πάντοτε καὶ διέπεται ὑπὸ συντάγματος δημοκρατικοῦ, ἔξησκησεν ὅμως τοῦλάχιστον ἐπὶ δέκα ὥλα ἔτη ἀπέρχοντος ἐπιρροήν. Πολλαὶ μὲν περιστάσεις ἰδούμησαν τοὺς αγῶνας τῶν συγγραφέων τούτων κυρίως δὲ διδτοῖ, εἰς τὴν ἀρχαίαν γερμανικὴν ποίησιν στηρίζομενοι, ἐφρίνοντο οἱ ἔθνικώτατοι. Αἰσιώτατα παρήγαγεν ἀποτελέσματα αὐτην ἡ ἐπιρροή· διότι ἐνῷ ἐπλούτιζον τὴν πατρίδα διὰ τῶν φιλολογικῶν θησαυρῶν τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Ἰταλίας καὶ αὐτῆς τῆς Ἰνδίας, ἔτεινον προσέτι πρὸς διέγερσιν τοῦ ἔθνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀναγνήσεως καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Γερμανίας. Πρέπει δὲ νὰ εἴπωμεν διὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πυντελεσσεν ἡ ρωμαντικὴ σχολὴ ἐν ἡγούμενη τῆς καὶ χωρὶς καν νὰ τὸ φαντασθῇ; Ιεφαλαζιώδη ἀρχὴν ἐπρέσβευεν διὰ ἡ ποίησις ἐκτὸς ἐσυτῆς ἄλλον σκοπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώκῃ, διὰ ἡ τέχνη, ἡ καλλιτελὴ τοῦ ἔργου καὶ ἡ τέρψις ἢν προξενεῖ, ταῦτα καὶ μόνα ἀποφαίνονται περὶ τῆς τοῦ ποιήματος ἀξίας, οἰδηπότε καὶ διὰ ἡ ἡ φύσις τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ, καὶ διὰ ἐπομένως πάσα ὑπόθεσις καὶ πᾶσα ὥλη ἔξιστον ἥσαν καλαί.

Τὰ συγγράμματα τῆς νέας σχολῆς, μετέχοντα τῆς τραχύτητος τῶν παρελθόντων χρόνων, εἶχόν τι δυσάρεστον πάντοτε διὰ τὰ ἥθη καὶ τὰς ἴδιας τῆς νέας ἐποχῆς. Άλλ' οἱ ἄνδρες οὗτοι, ποιηταὶ ὄντες καὶ κριτικοὶ ἐνταῦθῳ, ἔχοντες δῆλονότι καὶ τὰς δύο ταύτας ἴδιότητας, αἵτινες πάντοτε σχεδὸν ἀποτάσσονται ἄλληλαις, δὲν ἥσταν ἀμέτοχοι μεροληπτικότητος κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, καὶ ἡ πολεμικὴ ἀκαταπαύστως τοὺς ὥθεις εἰς παραφορὰς καὶ ἀδίκιας πρὸς τοὺς ἐναντία αὐτοῖς φρονοῦντας καὶ λέγοντας. Τὸ δρατὸν σύγγραμμα τῆς Κυρίας Στάσης ἐγράφη ὑπὸ τῶν ἀμεσον αὐτῶν ἐπήρειαν καὶ σχεδὸν καθ' ὑπαγόρευσίν των.

Ἐν τούτῳ αἱ ἐργασίαι τοῦ Τίεκ διέκοπησαν θυνεκεν ἀσθενείας σπουδαιοτάτης, ἵτις ἐπὶ δέκα ὥλαι ἔτη ἡνάγκασεν αὐτὸν νὰ διάγῃ ἐν ἐντελεῖ ἀπράξιᾳ. — Καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα διέτρεψεν ἐν χωρίῳ τινὶ τοῦ Βρεδεμβούργου παρά τινες φίλω του, διειροπολῶν πλῆθος σχεδίων καὶ ὑποθέσεων ποιητικῶν. Βρεδούτερον δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐκεὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ ἔτη, περὶ δὲ τὸ 1807 ἐπονήθησεν εἰς Γερμανίαν καὶ ὡς μόνιμον κατοικίαν του ἐκλέξας τὴν Δρέσδην, ἀνέλαβε τὰς κριτικὰς αὐτοῦ ἐργασίας, θεοῦ ἐδημοσίευεν ἥδη διὰ τῶν ἐφημερίδων.

Άλλ' η Γερμανία δὲν ἥτο πλέον ἡ αὐτή Οἱ κατὰ Ναπολέοντος πόλεμοι εἶχον δώσει αὐτῇ αἰσθήματα ἐκ διαιμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὰς θεωρίας καὶ τὰς ποιήσεις τῶν περὶ Τίεκον. Εὖν τῇ πάλη ταύτῃ ἡ ἐπαγκεστατικὴ ποίησις προσηνέχθη ἰσχυ-

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΤΙΕΚΟΣ.

δευτερεμέτδιδιαλόγων, ἐν οἷς φίλοι πολλοὶ συζητοῦσι τὰς περὶ φύσεως τῆς ποιήσεως γνώμας αὐτῶν. Ακολούθως δὲ μετεχειρίσθη πολεμικὴν μᾶλλον ἀμεσον καὶ εὐθυτέρων, δι' αὐτῆς τῆς ποιήσεως πολεμῶν τοὺς ἀντικάλους αὐτοῦ. Ἐκτὸτε κατετάχθη εἰς τὴν πρώτην κλάσιν τῶν Γερμανῶν ποιητῶν καὶ νέους τύπους ἐκφράσεως ἥντλησεν ἐν τῶν προτύπων αὐτοῦ Σακεσπείρου, Σερβαντού κλ.

Συνεργάτας ἀξίους ἔαυτοῦ εὗρε μετ' ὀλίγον διάστημα τοὺς δύο ἀδελφοὺς Αὔγουστον καὶ Φριδερίκον Σχλίγελον, οἵτινες ὑπεστήριξαν αὐτὸν διὰ τῆς βαθείας κριτικῆς πολυμαθείας των. Η τριανδρία δὲ αὐτη τῶν ποιητῶν συγέστησε νέαν σχο-

ρώτατος βοηθός. Τὰ πατριωτικὰ καὶ πολεμικὰ ἔσματα τοῦ Καιρνέρου, τοῦ Σχηγκενδόρφ καὶ τοῦ Αρν ἐπὶ τοσούτον διήγειραν τοῦ ἔθνους τὸν ἐνθουσιασμὸν, ὡστε ἀπήρεσκε πλέον εἰς αὐτὸν ποίησις τείνουσα εἰς μόνην τέρψιν καὶ διάχυσιν τρυφερότητος. Οὐ περ τῆς ἡθικῆς, ἀρετοζήλου, φιλοσοφικῆς καὶ πατριωτικῆς ποιήσεως τοῦ Σχιλέρου ἀρχαῖος ἐνθουσιασμὸς, δὲ ἀδυσωπήτως πολεμητεῖς ὑπὸ τῆς νέας σχολῆς, εἶχε διεγερθῆ μετὰ νέας ζέσεως, καὶ ἴσχυρὰ ἀντιπολίτευσις συνέστη κατὰ τοῦ Τιέκ ἥπεις ἐταράξεις καὶ αὐτὸν τὸν ἰδιωτικὸν βίον του.

Τότε ἀπεσύρθη τῆς δημοσιογραφίας, συγγράψας κριτικὴν περὶ τοῦ Βαλχενστέεν τοῦ Σχιλέρου, δυσαρεστήσασαν πολλοὺς καὶ ἔκτοτε περιωρίσθη εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ποιήσεων αὐτοῦ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἔκθεσιν τῶν θεωριῶν του, οὐδὲ ἀθημοσίευεν ἐν εἰδεῖ διηγημάτων. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἔχειείαζε τὸν βίον τοῦ Σακεσπείρου, ἄλλοτε δὲ διηγεῖτο τὸ ἀξιοδάρυτον τέλος τοῦ Καρμοένς. Τὰ διηγήματα δὲ αὐτοῦ ἀνήκουσιν εἰς εἰδός τι ποιήσεως διδακτικῆς, κοινῆς ἐν τῇ Γερμανίᾳ.

Ἡ Ιουλιανὴ ὅμως ἐπανάστασις παρέλυσεν διοτελῶς τὴν ἐπιβρόὴν τῶν περὶ Τιέκ. Διότι εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ἡ τὴν Γερμανίαν συνταράξασα κατὰ τὰ πρῶτα τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ 1830 πολιτικὴ κίνησις, ὀλίγον ἥπον εὐνοϊκὴ διὰ τοὺς ποιητάς. Ἐν ταῖς στιγμαῖς ἐκείναις τῆς δραστηριότητος καὶ τῶν παθῶν, οὐδεὶς ἡκροάζετο τῶν περὶ τέχνης θεωριῶν, ωὐδεὶς ἐσυλλογίζετο νὰ θεραπεύῃ τὴν ματαιότητα ἐκείνην τῶν συγγραφέων, οἵτινες ἦσαν εἰθισμένοι νὰ βλέπωσι πάντας μὲν πρὸς αὐτοὺς ἀτενίζοντας, πάντας δὲ τοὺς στίχους αὐτῶν ἐξυμούντας, ὡς νέαν τινὰκαὶ μεγάλην τῆς πατρίδος δόξαν. Κατὰ τὰ τρία δὲ ταῦτα ἔτη, οἱ κριτικοὶ καὶ οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ὑπεσκελίσθησαν ἐν ταῖς ἐφημερίσιοι ὑπὸ νέων συγγραφέων, οἵτινες ἐθεώρουν ὑπὸ τὴν πολιτικὴν μόνον ἐποψίαν καὶ τέχνας καὶ ἐπίστημας. Καὶ μόνον ἀφοῦ οἱ νέοι οὗτοι, εἴτε ἐφυγαδεύθησαν, εἴτε ἐφιλακίσθησαν, εἴτε ὑπεχρεώθησεν ὑπὸ τῆς διαίτης τοῦ Φρεγκοφρτίου νὰ σιωπήσωσιν, ἡ ἀρχαία φιλολογία ἐπανέλαβε τὴν οἰκείαν θέσιν καὶ ἀδισωπήτως ἔξεδικήν κατὰ τῆς ἀρπαγῆς τῶν νεωτεριστῶν.

Οὐ δε τιέκ, ὅστις ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐλυπήθη διὰ τὴν προσβλητικὴν τῆς ἐπαναστατικῆς ἐκείνης ἐποχῆς παραγνώρισιν, ἐπανέλαβε τὴν σειρὰν τῶν Διηγημάτων του, πολεμήσας σκληρῷ τὸν ὑλισμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. — Εἴκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ πονημάτων εἶναι ὁ Νέος Μυλωθρός, σύγγραμμα ἀξιοτημέσιον διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ πίστιν, μεθ' ὧν εἰκονίζει τὰ ἥθη τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐργατικῶν τάξεων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Τὸ παλγνιον τῆς Δεσποτης.

Ἡ Μαρία Λεστίνσκα εἶχεν ἀποθάνει, ἡ κυρία Πουμπαδούρ δὲν ἔζη πλέον, καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΕ. γηράσκων ἥπη, ἀν καὶ ἥτον εἰσέτι ὁ ὠραιότερος ἵπποτης τοῦ βασιλείου του, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ῥύμισῃ τέλος πάντων τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του ὡς βασιλεὺς καὶ ὡς ἀνθρώπος ἐνάρτετος.

Οἱ ωραῖοι ἄγγελοι ἦρ' εὖ ἔρριψε τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἥτο ἡ ἡγεμονίς Δαμβάλη, νύμφη τοῦ δουκὸς τῆς Ηανθιέρρης, ἐννέα καὶ δεκαετής χήρα, ἡς γάρις μόνον δύμοιωμα εἶχε τὴν ἀρετήν.

Τὴν ἔλεπεν ἐνδελεχῶς εἰς τὰ γεύματα τῆς θυγατρός του κυρίας Αδελαΐδος, καὶ ἐν τῇ οἰκείτητι, ἔκρινε περὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς καὶ περὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς καρδίας της.

Τὸ πένθος τῆς ἡγεμονίδος εἶχε τελειώσει, ὥστε δὲ Λουδοβίκος ἐθαύμασε τὴν ωραῖότητα αὐτῆς, ἐν ταῖς πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας δοθείσαις τελεσταῖς. Ἡρει μόνον ἡ κυρία Δαμβάλη νὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῇ ἑορτασίῳ ἐνδυμασίᾳ της, ὅπως ἀμαυρώσῃ τὰς ωραιοτέρας κυρίας τῆς Αὐλῆς. Κατὰ τοσούτον δὲ μᾶλλον ἀπέβαινε μοναδική, καθόσον ἐν τῇ ἀγγελικῇ αὐτῆς μετριοφροσύνῃ οὐδὲ ὑπώπτευς τὸ τοιούτο.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἀνήγγειλαν εἰς τὸν πενθερὸν αὐτῆς, (χωτὴ τὸ προησθύνθη) ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

Ἡ νέα ἔξεπλάγη ἀντὶ να γοητεύθῃ ἐτὴς προσφερομένης εἰς αὐτὴν ὑψηλῆς τύχης, καὶ ἐσπεύσει νὰ ἀναλάβῃ τὸ πένθος της, προετοιμαζομένη τοιούτορόπως, ἐν τῇ ἀπομονώσει της, τὸ νὰ δύναται νὰ κάμην εὔτυχείς, διότι οὐδὲν ἄλλο προνόμιον ἔβλεπεν ἐν τῇ βασιλείᾳ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας Λουδοβίκος ὁ ΙΕ., διτις εἶχε μέχρι τοῦδε διατηρήσει τὸ μυστικὸν αὐτοῦ, τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρωθυπουργόν του, δοῦκα Σουαζέλ, καὶ εἰς τὸν στρατάρχην Ρισελίε, τὸν σύντροφον τῶν ἡδονῶν του.

Ἀμφότεροι ἐπίστευσαν ἐστούς ἀπολεσθέντας διὰ τοῦ γάμου τοῦ βασιλέως, δὲ μὲν ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ ἐπιφρόη, δὲ δὲ ἐν τῇ σκανδαλώδει εὐνοίᾳ του.

— Βασιλεὺ ! λέγει ὁ Σουαζέλ, ἡ Τμ. Μεγαλειότης εἶναι κυρία τῆς καρδίας καὶ τῆς χειρός της, ἀλλὰ μέλλει νὰ θυσιάσῃ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης καὶ τὸ μέλλον τοῦ διαδόχου της.

— Πῶς τοῦτο;

— Νυμφεύμενος τὸν Κ. Δαμβάλ πρέπει νὰ παραιτηθῆτε τὸ νὰ νυμφεύσητε τὸν Δελφίνα (I) με-

(I) Οὗτω παρὰ τοῖς Γάλλοις ἐπαλείπετο ἄλλοτε διάδοχος. Δέσποινα δὲ καὶ Δεσπότης ἐλέγοντο οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Βασιλέως.